

snegu¹⁾ Proti večeru, v oni nestalni svetlobi, ko se dan umika mraku, gledaš pred seboj Vseučiliški trg ves posnežen. Svetilke so že prižgane, in njih svit se spaja s pojema-jočo dnevno svetlobo v najrazličnejše barvene prehode. Temne postave, zavite v zimsko odela, gazijo visoki sneg. Tudi kot zgodovinski slikar se je pokazal Iveković na tej razstavi. Slika „Veronike Deseniške“²⁾ nam kaže prizor iz njenega trpljenja. Grof Ulrich Celjski brani Veroniko proti svojemu očetu Frideriku. Na tej sliki se odlikuje idealna podoba Veronike. Še ne izvršena, a v posameznostih krasna slika je „Slovó Petra Zrinjskega in Krsta Frankopana od Katarine Zrinjske“³⁾ Izmed najboljših slik se odlikuje nežna „Kraljica Majnikova“⁴⁾, ki je polna

¹⁾ „Zagreb u sniegu“ (št. 134).

²⁾ „Veronika Desenička“ (št. 14).

³⁾ „Oproštaj Petra Zrinjskoga i Krsta Frankopana od Katarine Zrinjske“ (št. 32).

⁴⁾ „Naša Gospa Cvjetanjska“ (št. 121).

sladke miline; le škoda, da je lice Matere božje preveč dekliško. Slika prav posebne vrste je „Graničarjev sen“¹⁾. Graničar spi pod milim nebom, in nad njim se zgrinjajo črni oblaki. Kaj neki sanja graničar? Ko gledaš v oblake, pa se ti pokažejo polagoma iz njih, druga za drugo, nočne prikazni divjih jezdecev in bojevnikov, ki kot oblaki begajo po nebu. V tej sliki je res mnogo liričnega misticizma.

Med slikami obeh mojstrov pa so razvrščene tudi boljše slike njiju učencev. Tu se vidijo prva dela marsikaterega razvijajočega se talenta. Pod vodstvom Medovičevim in Ivekovičevem bodo pač še dosegli lepih uspehov v čast hrvaški umetnosti!

Mnogo bi se dalo še pisati o tej izložbi. A kaj koristi čitateljem mrtva beseda, ako ne vidijo slik samih! Zato bomo rajši pri-
našali vsaj posnetke bolj-
ših slik naših jugo-
slovanskih umetnikov.

¹⁾ „San graničara“ (št. 112).

Med poeti.

Poeti vsi nesrečni so ljudje . . .
Bog vé, zakaj tako jim mora biti,
da trnjevenec le jim čelo kiti?
Poeti vsi nesrečni so ljudje . . .
In med poeti hodim tudi jaz! —
Parnas slovenski v rožnem perivôji
odprt iz mladih let je duši moji . . .
zato s poeti hodim tudi jaz! —

A nasmehljala se je pevska vila,
ko z liro pesmi mi je izročila:
„Kaj hočeš ti, ko vendar si deklè? —
Okleni rajši milega se druga —
v objemu dece ženska je zasluga
ne v pesmi, ki sladkó iz srca vrè!“ . . .

Pa le pošiljam v svet to deco dróbnó,
naj si od src ljubezni prosijo,
naj drugim mir in srečo nosijo,
četudi njih življenje je žalobno . . .
Besede dalo pesmam je srcé,
in solza moja mnoge je krstila —
kar ljubav moja pesmi je rodila,
vse so kropile moje jih solzé . . .

Zatrla čuvstva sem, srce zaprla . . .
in zdi se mi, da vsemu sem odmrla —
ostal mi je ta drobní zárod moj! —
Ta zárod moj, neslavnega imena . . .
Kakó naj nanj ponosna bode žena,
ko že ob smrti vzame ga s seboj? —

Ljudmila.